

Give a voice to LGBTQI+ seniors
Geven LGBTQI+ouderen een stem
Donnons une voix aux seniors LGBTQI+

FOTOTENTOONSTELLING

ÉÉN IN DIVERSITEIT - ZO ZIJN WIJ !

Inleiding door auteur Johanna Pas, (boekhandel
Kartonnen Dozen).

*“De meeste holebi’s en transgenders kunnen je, als je
ernaar vraagt, het verhaal van hun coming-out vertellen.
Het is vaak een gesprek dat we voeren als we elkaar*

leren kennen. Sommige verhalen zijn schrijnend, andere hartverwarmend, maar ze vormen een deel van onze geschiedenis. Wat we vaak vergeten is dat coming-out geen eenmalige gebeurtenis is. Zijn we uit de kast bij onze vrienden, onze familie, dan volgen later telkens andere situaties waarin we steeds opnieuw moeten vertellen dat we afwijken van de norm: onze eerste job, de nieuwe burens, de groepsreis, onze tweede job... Voor onszelf wordt onze holebi-seksualiteit of onze genderidentiteit stilaan een vanzelfsprekendheid, iets waarover we niet meer nadenken en ons geen vragen meer stellen. Maar de buitenwereld ziet niet altijd wat wij zien. Hoe graag we het ook zouden willen, uit de kast komen is een werk van lange adem, zolang de samenleving het niet vanzelfsprekend vindt dat er ook andere mogelijkheden zijn dan mannetje/vrouwje, zowel in relaties als in genders.

Als jongere was ik dankbaar voor het pad dat geëffend was door mijn voorgangers, waardoor mijn eerste coming-out makkelijker was dan die van hen. Nu ik zelf ouder word, ben ik enorm dankbaar dat de Regenboogambassadeurs met hun werk het pad effenen voor een van de coming-outs die nog komen.

Deze prachtige tentoonstelling toont hoe divers we zijn, en hoe mooi we zijn in onze diversiteit. Het is een hart onder de riem voor holebi- en transgender ouderen en een eye-opener voor hetero-ouderen die misschien een eenzijdig beeld hadden van holebi's en transgenders.

Moeten zwijgen over jezelf en wie je bent en bent geweest is een hartverscheurende vorm van eenzaamheid die hopelijk ooit geen enkele puber en geen enkele oudere nog zal hoeven voelen.

Wat de Regenboogambassadeurs doen draagt daartoe bij. "

Johanna Pas

1. Paul en Roger

Paul en Roger ontmoetten elkaar in 1984, tijdens een fuif van de Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit. Zij wonen samen sinds 1986.

Roger werd in 1944 geboren in Weelde en is gepensioneerd. Hij stond in 2002 aan de wieg van de Roze Rimpel, één van de eerste verenigingen voor oudere homo's. Dé grote passie van Roger is radio maken. Tussen 1980 en 1988 maakte hij deel uit van de ploeg die instond voor het radioprogramma “ Koffie Verkeerd” op Radio Centraal. In 1995 maakte hij, samen

met enkele andere medewerkers, het programma “Pinkwave” op dezelfde lokale radio.

In 2009 sloot Roger aan bij de Werkgroep Janus van het Roze Huis Antwerpen. Deze werkgroep maakte in 2018 een doorstart onder de naam Regenboogambassadeurs.

Roger werkte ook mee aan de televisiereeks “Voor de mannen”, uitgezonden op Canvas in 2018.

Paul werd in 1963 geboren in Antwerpen. Hij werkt als jurist en is gespecialiseerd in mensenrechten en holebi & transgenderwetgeving. Jarenlang was hij ook actief als medewerker van de Werkgroep Politiek van Cavaria en als redacteur van het tijdschrift ZiZO. De werkgroep Politiek ijverde o.a voor de openstelling homohuwelijk en adoptie, antidiscriminatiewet en de juridische erkenning van het meemoederschap.

Dé grote passie van Paul is schrijven. Hij is de auteur van ondermeer “Holebipioniers”, een geschiedenis van de holebi-en transgenderbeweging in Vlaanderen. Hij schrijft vooral over holebi rechten & geschiedenis en levert bijdragen in wetenschappelijke en andere tijdschriften.

Paul en Roger huwden in 2013 en wonen met poes Kara in Deurne. Zij houden van reizen, culinaire avonturen en op zaterdagochtend samen de weekendkranten doornemen.

2. Bea en Maggy

We kennen elkaar al meer dan 25 jaar, héél wat langer dan dat we gehuwd waren met een man. Vrouwen die op vrouwen vallen....we hadden er nooit over gehoord op school. Op de speelplaats mochten we “nooit met twee, maar altijd met drie” wandelen. Anders konden er “speciale” vriendschappen ontstaan.

Er werd van ons verwacht dat we zouden trouwen, kinderen krijgen: zeker niet single blijven. We waren beiden de ‘oudste’ in ons respectievelijk gezin en moesten het voorbeeld geven. We studeerden en de ene, al sneller dan de andere, werd gevraagd door een man om met hem door het leven te gaan. Een van ons had al een paar seksuele ervaringen gehad met een andere vrouw. Haar man suste haar met de woorden “het verleden heeft geen toekomst” en “wij zullen dat samen wel kunnen keren”.

We dachten op een of andere manier zélf wel dat huwen toen eigenlijk niet de beste keuze was...

Jaren gingen voorbij, kinderen en sociale engagements hielden ieder van ons bezig. Tot de relatie binnen onze respectievelijke gezinnen uitdoofde en een depressie op de loer lag. Stilletjes aan kwam het verlangen naar een vrouw terug boven. Feitelijk was het sterker dan onszelf, ontkennen onmogelijk. Voor elk van ons was een echtscheiding de enige optie.

We sloten aan bij een 'lesbische' vrouwenvereniging, ieder in eigen provincie. Dit was als "thuiskomen", voelen dat het dat was waar je al zo lang naar verlangde en al die tijd had onderdrukt.

Daar leerden we elkaar kennen en kregen daar een héél warm gevoel bij....

3. Fran

Heel lang geleden was er eens.....

een jongetje. Het kereltje probeerde altijd mee te spelen met de andere jongens, dat lukte hem niet zo goed...

Hij werd als een buitenbeentje beschouwd omdat hij tenger en klein was. Hij wilde ook zo graag in team spelen maar werd nooit gekozen door de anderen.

Het kereltje ging dan maar flink studeren en was gauw bij de beste leerlingen. Maar, hij werd nog méér uitgesloten...

Tijdens de puberteitsjaren bleef het ventje klein en vrouwelijk gebouwd. Nog steeds wilden zijn klasgenoten

hem niet aanvaarden. Maar, hij vond in de buurt wel een paar vriendinnetjes die wél met hem wilden spelen.

Na ettelijke jaren besepte de jongen dat er “iets” niet klopte. Dé vraag was: WAT en WAAR zoeken? Internet en Wikipedia bestonden toen nog niet.

Stilaan besepte de jongen dat hij eigenlijk een meisje wilde zijn. Bij de meisjes voelde hij zich goed, veilig en vooral geaccepteerd.

Meisje worden: dat leek onmogelijk. Je was geboren als jongen, daar moest je het maar mee doen.

Dus werd alle energie in de studies gestoken, een succesvolle carrière uitbouwen én functioneren binnen de krijtlijnen: huwen en kinderen krijgen.

En toch bleef er iets knagen, een gevoel dat telkens opnieuw terugkwam.

Maar, hoe oplossen? Gelukkig boden internet, Wikipedia en een paar gespecialiseerde organisaties antwoorden op al de vragen.

Vijf jaar nadenken of het wel een goede keuze zou zijn: vrouw worden... Nadenken over alle consequenties: wat met familie, werk, maatschappij?

Eenmaal de knoop doorgehakt was mijn transitie na 16 maanden een feit.

“ En ZE leefde eindelijk zoals het al altijd had moeten zijn “.

4. Marcel en Ernesto

Marcel: Ik ben afkomstig uit een dorp in de buurt van Mechelen. Al heel jong was ik er mij van bewust dat ik jongens aantrekkelijker vond dan meisjes. Toen ik 20 jaar werd heb ik het aan mijn ouders verteld, dat was voor hen een drama. Ik werd nog net niet op straat gezet.

Toen leerde ik in Antwerpen, waar ik werkte, mijn eerste partner kennen.

Even later gingen wij samenwonen. Deze relatie duurde 9 jaar, toen kwam ik weer alleen te staan.

Enkele jaren daarna leerde ik Ernesto kennen, hij trok bij mij in. Nu zijn wij al 30 jaar samen en huwden in 2005.

Ernesto: Ik kom uit het noorden van Chili en kwam in 1980 naar Antwerpen. In die tijd ging het economisch

erg slecht in mijn geboorteland en enkele mensen uit mijn stad waren reeds naar Antwerpen gekomen en zochten er werk op zee. Ik werkte vroeger al als zeeman en had ook lange tijd een kapsalon samen met mijn zus.

In Antwerpen vond ik werk als zeeman, later heb ik ook gewerkt op booreilanden.

Hier kwam ik ook tot de ontdekking dat ik op mannen viel. Tijdens een cafébezoek met vrienden leerde ik Marcel kennen.

Nu zijn we al meer dan 30 jaar samen en in 2005 zijn we getrouwd.

5. Joany

Als jong meisje was het mij al snel duidelijk dat ik verliefd werd op andere meisjes. Begin jaren '70 was dat géén evidentie, ik voelde mij heel eenzaam en heb daar erg onder geleden.

Er bestonden toen géén groepen die opkwamen voor de rechten van lesbiennes, ook ontmoetingsruimtes waren schaars.

Toen de holebi beweging van de grond kwam engageerde ik mij volledig. Ik wilde immers dat de toekomst van volgende generaties lesbiennes er beter zou uitzien!

Vandaag ben ik een dagje ouder, mijn gezondheid laat te wensen over.. Slecht te been zijnde verplaats ik mij met een scootmobiel, ik heb ze Lucienne genoemd.

Maar, dat mag de pret niet drukken. Ik zoef door de straten van Antwerpen, van vergadering naar vriendinnen, naar film en theater...

Ik kan gerust zeggen dat ik tot nu toe een rijk en gevuld leven heb gehad.

Ik kijk hoopvol uit naar een oude dag waarop ik 100% mezelf kan zijn.

6. Valerie & Samuel

Liefde op 't eerste zicht.

Haar ogen vonden mijn ziel, zij lachte en mijn hart lachte terug. Sindsdien zijn we onafscheidelijk samen en be kroonden we die intense liefde met ons huwelijk.

We delen vele raakvlakken.

Op zoek naar onze ware genderidentiteit pasten we ons lichaam aan.

Want wat voor zin heeft een mensenleven als je niet gelukkig bent, als je niet jezelf kan zijn?

Samuel, geboren als meisje maar kon dat niet rijmen met zijn innerlijk gevoel.

Zijn enige ambitie was “man zijn”.

Over die transitie schreef hij het boek: “Aan de achterkant was alles in orde”. Een pittig verhaal dat

zowel de fysieke transformatie als het emotionele proces in de kijker zet.

Valerie, geboren in het lichaam van een jongen maar dat paste niet bij haar vrouwelijke ziel.

Het vergt best wat moed om jezelf te durven zijn en onze maatschappij heeft helaas nog vooroordelen.

Nu op en top vrouw, vraagt ze oprecht: respecteer en aanvaardt mij als vrouw in deze wereld. Ik hou ook van jou zoals je bent.

Diversiteit maakt ons rijk!

Er is meer onder de zon dan je op het eerste zicht denkt.

Verruim dus je blik en open je hart.

7. Aaron

Mijn naam is Aaron, ik ben een non-binaire transgender en voel mij aangetrokken tot vrouwen.

Als vrouw geboren voelde ik mij echter niet gelukkig met sommige delen van mijn lichaam. Een borstoperatie bracht me tot het inzicht hoe ik mezelf wilde zien: niet persé mannelijker maar wél minder vrouwelijk.

Hoewel ik opgroeide en leef in een binaire maatschappij wil en kan ik me niet identificeren met de gangbare maatschappelijke rollen die me verwacht van “vrouw en man zijn”. Ik vind dat persoonlijk een verwarrend concept.

8. Joke en Leonie

Wij zijn al een aantal jaren samen.

We vormen een gezin zoals er zoveel zijn, met dromen, liefde, pampers en de afwas.

Samen met dochter Risse, onze zoon Sem en de hond delen we lief en leed.

In deze tijd wordt er nog weinig raar opgekeken van een lesbisch koppel met kinderen.

We zijn heel blij dat we hier in België de vrijheid hebben om te kiezen voor de partner en de gezinsvorm die het best bij ons past.

Dat betekent ook dat we samen wettelijk ouder kunnen zijn van onze kinderen, zonder dat een rechter daarover nog moet oordelen.

En dat is alles wat we willen, dezelfde rechten en plichten als iedereen.
Niet meer én ook nooit meer minder.

9. Lucy

is geboren in Tanzania en ging op de vlucht nadat ze drie keer het slachtoffer werd van homofob geweld.

Ze vertelt hoe ze de eerste keer in elkaar werd geslagen. Tijdens haar 2de jaar aan de universiteit werd ze opnieuw geslagen door een groepje mannen, een van de mannen opende daarbij het vuur op haar, ze heeft er een groot litteken aan overgehouden.

De derde keer reed een auto, moedwillig blijkt uit het politierapport, over haar heen. Lucy lag maandenlang in het hospitaal.

Uiteindelijk sloeg ze op de vlucht naar België. Hier geeft ze nu lezingen waarin ze aandacht vraagt voor de gruweldaden in haar land. Met deze lezingen wil ze mensen wat van haar kracht en inspiratie doorgeven.

Lucy spreekt vlot Nederlands en hoopt om in ons land een master in Public Health te kunnen volgen.

10. Sofia

Ik ben geboren op een zonnige zondag in West-Vlaanderen. Als enig kind van hard werkende ouders had ik een zorgeloze jeugd.

In de jaren '50 was mijn grootmoeder aan vaderskant, zonder het te beseffen, een voorloper van de palliatieve zorg. Ze was graag aanwezig bij stervende mensen omdat zij voelde dat het goed was wat ze deed.

Na een tiental jaar gewerkt te hebben in de commerciële wereld schoolde ik mij om in de sociaal-agogische sector. Daar werkte ik lang met mensen die een niet aangeboren hersenletsel hebben.

Nu ben ik teamleader in een maatwerkbedrijf waar ik, samen met mijn collega's, inspanningen wil doen voor onze sociale economie.

Na veelvuldig verhuizen vond ik, dankzij mijn grote liefde voor een vrouw, een vaste stek in Oost-Vlaanderen.

Samen met de regenboogambassadeurs wil ik bouwen aan een grotere multiculturele diversiteit in onze samenleving.

DANKWOORD: dank aan iedereen die deze fototentoonstelling mee mogelijk maakte: onze fotomodellen, fotograaf Jill Bertels, de firma's Pubstruyf en, die de foto's in mooie kaders omzetten, auteur Johanna Pas en het Roze Huis Antwerpen.

Met de financiële steun van: het Roze Huis, Stad Antwerpen en Gelijke Kansen in Vlaanderen, Pub Struyf, Stad Brussel, Equal en ~~Forbiden~~ Colourse.a.

LA VILLE
DE STAD

Met de steun van

Contactgegevens

FB: Rainbowambassadors

www.rainbow-ambassadors.be

belgiumrainbowambassadors@gmail.com

STEUN ONS !

Rek.nr. BE29 0689 3767 3664